

Sygn. akt VII K 254/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2014r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie w Wydziale VII Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kruszevska-Sobczyk

Protokolant: Agnieszka Michałowska

przy udziale Prokuratora Prok. Rej. Dominiki Orzechowskiej-Anders

po rozpoznaniu w dniu 07 maja 2014r., 06 czerwca 2014r., 22 sierpnia 2014r., 24 września 2014r., 27 października 2014r. sprawy:

A. B.

ur. (...) w M., córki C. i B. z d. K.,

oskarżonej o to, że:

1. w okresie od 1 czerwca 2009r. do 31 stycznia 2012r. w O., będąc właścicielką firmy (...), będąc z tego tytułu zobowiązany do wykonywania czynności w sprawach z zakresu prawa i ubezpieczeń społecznych, poprzez nieodprowadzanie składek na FUS, FUZ i (...) do ZUS-u, uporczywie naruszała prawa pracowników H. C. (1) i M. Z. wynikające ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych

tj. o czyn z art. 218§1a kk

2. w okresie od 01 stycznia 2010 do 06 czerwca 2012 w O., będąc właścicielką firmy (...), będąc z tego tytułu zobowiązany do wykonywania czynności w sprawach z zakresu prawa i ubezpieczeń społecznych, naruszyła przepisy prawa o ubezpieczeniach społecznych oraz uporczywie naruszała prawa pracownika K. W., w ten sposób, że nie dokonała zgłoszenia do ZUS faktu zatrudnienia w/w pracownika oraz nie odprowadzała za niego składek z tytułu ubezpieczenia emerytalno-rentowego i zdrowotnego co miało wpływ na prawo oraz wysokość otrzymywania przez wymienionego świadczeń emerytalno-rentowych oraz nie zawarła z wymienionym pisemnej umowy o pracę w sytuacji faktycznego świadczenia przez niego pracy na rzecz firmy (...)

tj. o czyn z art. 219 kk w zw. z art. 218§1a kk

3. w okresie od 27 listopada 2012 do stycznia 2014 w O., będąc właścicielką firmy (...), będąc zobowiązaną wyrokiem Sądu Rejonowego IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. w sprawie o sygnaturze IV P 358/12 nie wykonała wskazanego w wyroku obowiązku wystawienia pracownikowi K. W. świadectwa pracy

tj. o czyn z art. 218§3 kk

4. w okresie od 27 listopada 2012 do 28 lutego 2014 w O., będąc właścicielką firmy (...), będąc zobowiązaną wyrokiem Sądu Rejonowego IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. w sprawie o sygnaturze IV P 358/12 nie wykonała wskazanego w wyroku obowiązku wypłaty zasądzonych świadczeń wynikających ze stosunku pracy tj. wynagrodzenia za pracę oraz ekwiwalentów za niewykorzystany urlop wypoczynkowy dla pracownika K. W. w łącznej kwocie 23 394,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami

tj. o czyn z art. 218§3 kk

5. w okresie od 12 grudnia 2013 do 28 lutego 2014 w O., będąc właścicielką firmy (...), będąc zobowiązaną wyrokiem Sądu Rejonowego IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. o sygnaturze IV P 356/12 nie wykonała wskazanego w wyroku obowiązku wypłaty zasądzonych świadczeń wynikających ze stosunku pracy dla pracowników H. C. (1) za wynagrodzenie za pracę, ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w łącznej kwocie 10.725 zł wraz z ustawowymi odsetkami i M. Z. za wynagrodzenie za pracę, ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w łącznej kwocie 19.660,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami

tj. o czyn z art. 218§3 kk

6. w okresie od stycznia 2009r. do września 2012 w O., będąc właścicielką firmy (...), będąc z tego tytułu zobowiązanym do wykonywania czynności w sprawach z zakresu prawa i ubezpieczeń społecznych, naruszyła przepisy prawa o ubezpieczeniach społecznych oraz uporczywie naruszała prawa pracownika E. K., wynikające ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych, w ten sposób, że nie zawarła z w/w pisemnej umowy o pracę w sytuacji faktycznego świadczenia przez niego pracy na rzecz firmy (...), nie wypłaciła wymienionemu wynagrodzenia za w/w okres w wysokości 6000 zł oraz nie odprowadziła składek z tytułu ubezpieczeń emerytalno rentowych i zdrowotnych oraz nie zgłosiła do ZUS-u faktu zatrudnienia wymienionego pracownika co miało wpływ na prawo oraz wysokość otrzymywania przez wymienionego świadczeń emerytalno-rentowych

tj. o czyn z art. 219 kk w zw. z art. 218§1a kk

orzeka

I oskarżoną uznaje za winną popełnienia zarzucanych jej czynów:

- z pkt 1 aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 218§1a kk skazuje ją na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

- z pkt 2 i 6 aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż kwalifikuje każdy z tych czynów z art. 219 kk w zw. z art. 218§1a kk w zw. z art. 11§2 kk uznając, iż stanowiły one ciąg przestępstw z art. 91§1 kk w zw. z art. 219 kk w zw. z art. 218§1a kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 91§1 kk w zw. z art. 219 kk w zw. z art. 218§1a kk w zw. z art. 11§2 kk skazuje ją, zaś na podstawie 91§1 kk w zw. z art. 218§1a kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- z pkt 3-5 aktu oskarżenia z tym ustaleniem, iż w opisie czynu z pkt 5 przyjmuje, że wysokość wynagrodzenia za pracę i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy H. C. (1) wynosiła 15 435,62 zł oraz ustala, iż czyny z pkt 3-5 stanowiły ciąg przestępstw z art. 91§1 kk w zw. z art. 218§3 kk i za to na podstawie art. 91§1 kk w zw. z art. 218§3 kk skazuje ją na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II na podstawie art. 86§1 kk w zw. z art. 91§2 kk w miejsce orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeka wobec oskarżonej karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

III na podstawie art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonej na okres lat 3 (trzech) tytułem próby,

IV na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżycieli posiłkowych K. W. i M. Z. kwoty po 1000 zł na rzecz każdego z nich tytułem zwrotu kosztów za ustanowienie pełnomocnika, zaś na podstawie art. 624§1 kpk zwalnia ją od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt VII K **254/14**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. była właścicielką firmy (...), mieszczącej się w O. przy ul. (...), w której zatrudnieni byli m.in. H. C. (1), M. Z., K. W., E. K., którzy wykonywali prace budowlane. Z tytułu zatrudniania wymienionych A. B. zobowiązana była do wykonywania obowiązków wynikających z prawa pracy i ubezpieczeń społecznych m.in. w postaci wypłaty wynagrodzeń dla pracowników, czy dokonania stosownych zgłoszeń i odprowadzania należnych składek do ZUSu.

(dowód: zeznania H. C. (1) k: 310, 21v, K. W. k: 310v, 31, M. Z. k: 311, 35v-36, E. K. k: 310v-311, 37v-38, C. K. k: 311, 229v, M. K. k: 311v, 231v, L. W. k: 311v, 233v, T. C. k: 311v, 237v-238, częściowo wyjaśnienia A. B. k: 339v.)

W okresie od 01 czerwca 2009r. do 31 stycznia 2012r. wymieniona naruszała prawa pracowników H. C. (2) i M. Z. nie odprowadzając do ZUSu należnych składek na FUS, (...) i (...) odnośnie wymienionych.

(dowód: pisma z ZUSu k: 224, 226).

Ponadto w okresie od 01 stycznia 2010r. do 06 czerwca 2012r. nie dokonała ona zgłoszenia do ZUSu faktu zatrudnienia jako pracownika K. W., nie zawarła z nim pisemnej umowy o pracę, mimo faktycznego świadczenia jej przez wymienionego na rzecz firmy (...) i nie odprowadzała za niego składek z tytułu ubezpieczenia emerytalno-rentowego i zdrowotnego.

(dowód: zeznania K. W. k: 310v, 31, M. Z. k: 311, 35v-36, 83v, pismo ZUSu k: 58).

Wymieniona naruszała też prawa pracownika E. K. w okresie od stycznia 2009r. do września 2012r. w ten sposób, iż nie zawarła z nim pisemnej umowy o pracę, mimo faktycznego jej świadczenia przez niego na rzecz firmy (...), nie wypłaciła mu wynagrodzenia za ww okres w wysokości 6000 zł oraz nie odprowadziła składek z tytułu ubezpieczeń emerytalno-rentowych i zdrowotnych, jak również nie zgłosiła do ZUSu faktu zatrudnienia wymienionego pracownika.

(dowód: zeznania E. K. k: 310v-311, 37v-38, 166v, C. K. k: 311, 229v, pismo ZUSu k: 58).

Z uwagi na naruszanie ich praw pracowniczych K. W., H. C. (1) i M. Z. wystąpili z powództwami do Sądu Rejonowego w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Wyrokiem z dnia 27 listopada 2012r. w sprawie IV P 358/12 Sąd zasądził od A. B. na rzecz K. W. kwotę 20.201,72 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od 1 grudnia 2010r. do 6 czerwca 2012r. wraz z ustawowymi odsetkami oraz kwotę 2.201,16 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2011 wraz z ustawowymi odsetkami i kwotę 991,88 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2012 wraz z ustawowymi odsetkami. Ponadto przedmiotowym wyrokiem nakazano A. B. wydanie K. W. świadectwa pracy.

Mimo wydania przedmiotowego wyroku A. B. w okresie od 27 listopada 2012r. do stycznia 2014r. nie wykonała wskazanego w wyroku obowiązku wystawienia pracownikowi K. W. świadectwa pracy, jak również w okresie od 27 listopada 2012r. do 28 lutego 2014r. nie wykonała wskazanego w wyroku obowiązku wypłaty zasądzonych świadczeń wynikających ze stosunku pracy tj. wynagrodzenia za pracę oraz ekwiwalentów za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

(dowód: kserokopia wyroku w sprawie IV P 358/12 k: 143, kserokopia postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności k: 144, zeznania K. W. k: 310v, 165, L. W. k: 311v, 233v, wniosek o sprostowanie świadectwa pracy k: 214).)

Natomiast wyrokiem Sądu Rejonowego w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 12 grudnia 2013r. w sprawie IV P 356/12 zasądzono od A. B. na rzecz H. C. (1) kwotę 9 009 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 01 grudnia 2010r. do dnia 31 grudnia 2011r. z ustawowymi odsetkami, kwotę 4.710,62 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od dnia 01 stycznia 2011r. do dnia 30 października 2011r. z ustawowymi odsetkami, kwotę 1.716 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 2011r. z ustawowymi odsetkami oraz na rzecz M. Z. kwotę 12.009 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za okres od dnia 01 grudnia 2010r. do dnia 30 kwietnia 2012r. z ustawowymi odsetkami i kwotę 5.292,18 zł tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych za okres od dnia 01 stycznia 2011r. do dnia 30 października 2011r. oraz za kwiecień

2012r. z ustawowymi odsetkami, kwotę 2.358,85 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 2011r. z ustawowymi odsetkami.

Mimo wydania przedmiotowego wyroku A. B. w okresie od 12 grudnia 2013r. do 28 lutego 2014r. nie wykonała wskazanego w wyroku obowiązku wypłaty zasądzonych świadczeń wynikających ze stosunku pracy tj. wynagrodzeń za pracę oraz ekwiwalentów za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

(dowód: zeznania H. C. (1) k: 310, 382v, 21v, 90v, M. Z. k: 311, 35v-36, M. Kucharskiej k: 311v, 231v, T. C. k: 311v, 237v-238, wyrok w sprawie IV P 356/12 k: 154-159 akt IV P 356/12).

Oskarżona **A. B.** w toku prowadzonego postępowania przygotowawczego nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, korzystając z prawa do odmowy składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (k: 261, 268).

W czasie rozprawy oskarżona również nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, korzystając z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k: 309v).

W toku prowadzonego postępowania sądowego wyjaśniła, iż działalność otworzyła w 2009r. Zatrudniała takie osoby jak pan W.. Było wszystko w porządku. Później firmy, które zlecały im prace nie wywiązywały się z zapłaty, co doprowadziło do zadłużeń. Nie starczało pieniędzy, aby opłacić należności dla ZUSu, jak przychodziły jakieś drobne pieniądze to były wypłacane pracownikom. Mieli nadzieję, że uda im się odbić. Ostatnia budowa była w W.. To było lato 2011r. Niestety dostali 60 tysięcy zł kary. W styczniu 2012r. musiała zamknąć działalność. Nie płaciła należności, w tym z wyroku Sądu z uwagi na brak środków. Działalność zaczęła w styczniu 2009r., a problemy finansowe zaczęły się już po 4 miesiącach. Zamknęła ją w styczniu 2012r. Nie zrobiła tego wcześniej, gdyż osoby, które miały jej zapłacić obiecywały, że zapłacą. C. i Z. byli zgłoszeni do ZUSu, wydaje jej się, że W. też był zgłoszony przez księgową, która już u niej nie pracuje. Nie zajmowała się kwestiami związanymi ze zgłoszeniem do ZUSu, to robiła księgowa. O podziale środków finansowych decydowała wspólnie z mężem. Wydawało jej się, że pracownicy są zgłoszeni. Nie zawierała umowy z panem K., w ogóle go nie знаła, on dla niej nie pracował. Umowy o pracę podpisywała ona, mąż przynosił jej je do podpisu. Po zamknięciu działalności już nie zatrudniała ludzi.

(wyjaśnienia oskarżonej k: 339v).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonej A. B., w których nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów nie zasługiwały na wiarę, albowiem pozostawały one w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonych, jak również dokumentacją z ZUSu i dokumentacją zgromadzoną w toku postępowań o sygn. IV P 356/12 i IV P 358/12. Ponadto przeciwko ich wiarygodności przemawiały wskazania wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, trudno bowiem za zgodne z nimi uznać, iż jako właścicielka firmy oskarżona nie zdawała sobie sprawy z tego, że w jej firmie pracował E. K., którego pracę w tej firmie potwierdzał m.in. K. W..

Sąd dał wiarę zeznaniom H. C. (1), K. W., E. K. i M. Z., opierając się na nich przy ustalaniu stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Wymienieni złożyli spójne, logiczne zeznania, korespondujące wzajemnie pomiędzy sobą, jak i z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w których wskazali oni, iż byli zatrudnieni w firmie oskarżonej, opisując naruszenia ich praw pracowniczych, głównie w zakresie braku wypłat należnych świadczeń. K. W. wskazał też odnośnie świadectwa pracy, iż oskarżona nie wywiązała się w tym zakresie z wyroku Sądu, albowiem przesłane mu po wydaniu wyroku świadectwo pracy nie było właściwe i nie mogło zostać mu zaliczone do stażu pracy.

Oparciem dla zeznań wymienionych były zeznania członków ich rodzin w osobach C. K., M. (...), L. W. i T. C., które potwierdzały okoliczności wskazywane przez pokrzywdzonych, w szczególności odnośnie braku wypłaty lub dokonywania niepełnych wypłat należnych wynagrodzeń.

W ocenie Sądu zeznania wszystkich wskazanych świadków zasługiwały na wiarę, jako spójne, logiczne, wzajemnie korespondujące pomiędzy sobą, jak z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w postaci dokumentacji nadesłanej przez ZUS, jak również dokumentacji z akt postępowań w sprawach pracowniczych o sygn. IV P 358/12 i IV P 356/12, która to dokumentacja nie była kwestionowana przez strony i brak podstaw do kwestionowania jej prawdziwości.

Wskazać należy, iż pokrzywdzeni w złożonych zeznaniach zgodnie podnosili, iż w związku z zatrudnieniem w firmie oskarżonej nie otrzymywali należnego wynagrodzenia, bądź otrzymywali je jedynie częściowo, w niewielkich kwotach, a z zeznań ich, jak również zeznań członków ich rodzin wynikało, iż sytuacja taka trwała przez wiele miesięcy. Należy mieć na przy tym na uwadze, iż z wyjaśnień oskarżonej wynikało, iż problemy finansowe jej firmy trwały już od dłuższego czasu, zaczęły się bowiem w zaledwie kilka miesięcy po rozpoczęciu tej działalności, co nastąpiło w styczniu 2009r., a zatem skoro w tej sytuacji nadal zatrudniała ona pracowników, zdając sobie sprawę z problemów finansowych firmy i możliwej niewypłacalności niewątpliwie miała ona świadomość, iż naraża pracujące w jej firmie osoby na brak otrzymania wynagrodzenia, czy należnych składek z tytułu ubezpieczeń społecznych. Oskarżona nie informowała pracowników o braku płynności finansowej firmy i nadal ich zatrudniała, mimo, iż zdawała sobie już sprawę, że może nie zgromadzić środków na zapłatę zaległości pracowniczych, które w miarę upływu czasu wciąż narastały. Ponadto z zeznań pracowników wynikało, iż mąż wymienionej zapewniał, że wynagrodzenia zostaną wkrótce im wypłacone, co powodowało, iż kontynuowali oni zatrudnienie w tej firmie, mimo narastania niewypłaconych należności.

Jakkolwiek przy tym przesłuchiwanie świadkowie podnosili, iż sprawami firmy oskarżonej zajmował się głównie jej mąż M. B., który wcześniej prowadził firmę budowlaną (...). K. B. M. B. i zatrudniał pracowników, później zaś gdy firma została zarejestrowana na A. B. nadal to głównie on przyjeżdżał na budowę, nadzorował pracowników, wydawał im polecenia i przekazywał pieniądze z tytułu wynagrodzenia, to jednak nie budzi wątpliwości, iż oskarżona miała pełną świadomość, iż jest właścicielką przedmiotowej firmy, z którego to tytułu ciążyły na niej określone obowiązki względem zatrudnionych tam pracowników. Wskazać też należy, iż K. W. podnosił, iż wielokrotnie dzwonił na numer telefonu A. B. w sprawie zaległego wynagrodzenia, podnosząc, iż ta nigdy nie odbierała telefonu, co potwierdził również M. Z., co wskazuje, iż celowo unikała ona kontaktu z pracownikami. Z zeznań świadków wynikało przy tym, iż wobec wymienionej wysyłane były wezwania do wypłaty zaległego wynagrodzenia, na co również nie udzielała odpowiedzi, co wskazuje, iż miała ona świadomość ciężących na niej obowiązków i ich naruszania, mimo to nie podjęła żadnych działań mających na celu wywiązanie się z tych zobowiązań, chociażby poprzez podjęcie starań o ratalną spłatę należności, co więcej mimo wydania wyroków w sprawach IV P 356/12 i IV P 358/12 oskarżona nadal nie podjęła żadnych czynności celem wypłaty zasądzonych tam wynagrodzeń. Wskazać zatem należy, iż analiza całokształtu wskazanych wyżej okoliczności w ocenie Sądu przemawia za przyjęciem, iż działanie oskarżonej miało charakter uporczywości w rozumieniu art. 218 kk.

Natomiast mąż oskarżonej M. B. skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań.

Mając zatem na uwadze podniesione wyżej okoliczności Sąd uznał, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dawał pełne podstaw do przyjęcia, iż oskarżona dopuścił się zarzucanych jej czynów, a wina jej nie budzi wątpliwości.

Przeprowadzone dowody, w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonych, świadków i zgromadzonej dokumentacji wskazują, iż oskarżona w okresie od 1 czerwca 2009r. do 31 stycznia 2012r. będąc właścicielką firmy (...), z którego to tytułu ciążyło na niej zobowiązanie do wykonywania czynności w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych uporczywie naruszała prawa pracowników H. C. (1) i M. Z., wynikające ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych, poprzez nieodprowadzanie składek na (...) i (...), którym to zachowaniem wypełniła dyspozycję art. 218§1a kk.

Należy przy tym mieć na uwadze, iż jakkolwiek wskazany przepis wszedł w życie w dniu 31 maja 2012r., jednakże jak wynika z orzecznictwa zestawienie chwili utraty mocy art. 218§1 kk i wejścia w życie art. 218§1a kk prowadzi do jednoznacznej konkluzji, że są one tożsame. Oznacza to, że w systemie prawnym nie było okresu czasu, w którym zachowanie polegające na złośliwym i uporczywym naruszaniu praw pracownika wynikających ze stosunku pracy lub ubezpieczenia społecznego przestało być zabronione pod groźbą kary przez ustawę (por. postanowienie SN z dnia 21 lutego 2013r., IV KK 369/12, LEX nr 1341303).

Przeprowadzone dowody dawały też pełne podstawy do przyjęcia, iż oskarżona w okresie od 1 stycznia 2010r. do 6 czerwca 2012r., jak również od stycznia 2009r. do września 2012r. naruszała przepisy prawa o ubezpieczeniach społecznych i uporczywie naruszała prawa pracowników: K. W. i E. K. w ten sposób, iż nie dokonała zgłoszenia do ZUSu faktu zatrudnienia ww pracowników, nie odprowadzała za nich składek z tytułu ubezpieczenia emerytalno-rentowego i zdrowotnego, nie zawarła z nimi pisemnej umowy o pracę, mimo faktycznego świadczenia przez nich pracy na rzecz firmy (...), a dodatkowo wobec E. K. nie wypłaciła wymienionemu wynagrodzenia w kwocie 6000 zł, którym to zachowaniem wypełniła dyspozycję art. 219 kk w zw. z art. 218§1a kk w zw. z art. 11§2 kk. Ponadto Sąd uznał, iż czynów tych wymieniona dopuściła się w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1 kk albowiem w krótkich odstępach czasu i działając w podobny sposób, uzupełnił też kwalifikację prawną czynów o art. 11§2 kk.

Sąd uznał też, iż zgromadzony materiał dowodowy wskazywał, iż oskarżona dopuściła się zarzucanych jej czynów z art. 218§3 kk opisanych w pkt 3,4 i 5 aktu oskarżenia w ten sposób, iż w okresach tam wskazanych nie wykonała wskazanych w wyrokach w sprawach o sygn. IV P 358/12 i IV P 356/12 nałożonych na nią obowiązków w postaci wystawienia pracownikowi K. W. świadectwa pracy, obowiązków wypłat zasądzonych świadczeń wynikających ze stosunku pracy w postaci wynagrodzeń za pracę i ekwiwalentów za niewykorzystany urlop wypoczynkowy na rzecz K. W., H. C. (1) i M. Z., przy czym w zakresie należności zasądzonej na rzecz H. C. (1) Sąd przyjął, iż wynosiła ona 15 435,62 zł, taka bowiem kwota wynikała z wyroku w sprawie IV P 356/12. Ponadto Sąd uznał, iż również powyższe czyny z art. 218§3 kk stanowiły ciąg przestępstw z art. 91§1 kk, albowiem popełnione zostały one w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób.

Należy przy tym podkreślić, iż Sąd miał tu na uwadze, iż w doktrynie podnosi się, że art. 218§3 kk, który penalizuje niewykonanie orzeczenia sądu zobowiązującego do wypłaty wynagrodzenia za pracę lub innego świadczenia ze stosunku pracy jest to przestępstwo umyślne, dla którego realizacji nie są istotne przyczyny (motywy), dla których sprawca nie wykonuje nałożonego przez sąd obowiązku, o którym mowa w tym przepisie (zob. Komentarz do art. 218 Kodeksu karnego pod red. A. Marka, LEX 2010).

Wymierzając oskarżonej kary za czyny, których się dopuściła Sąd baczyl, by były one adekwatne do stopnia jej zawinienia oraz społecznej szkodliwości popełnionych czynów.

Jako okoliczność obciążającą Sąd miał na uwadze znaczną wysokość wyrządzonej szkody, w szczególności biorąc pod uwagę wysokość zaległych wynagrodzeń pracowniczych, sięgających kilku, czy kilkunastu tysięcy złotych, a w wypadku K. W. wynoszących nawet ponad 20.000 zł.

Natomiast jako okoliczność łagodzącą Sąd miał na uwadze dotychczasową niekaralność oskarżonej.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonej: za czyn z art. 218§1 a kk z pkt 1 aktu oskarżenia karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, za czyny z art. 91§1 kk w zw. z art. 219 kk w zw. z art. 218§1a kk w zw. z art. 11§2 kk z pkt 2 i 6 aktu oskarżenia karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyny z art. 91§1 kk w zw. z art. 218§3 kk z pkt 3-5 aktu oskarżenia karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, uznając iż są one adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów, jak również zawinienia oskarżonej. Ponadto zrealizują one swe cele zapobiegawcze i wychowawcze, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z uwagi na bliski związek czasowy, przedmiotowy i podmiotowy pomiędzy przypisanymi oskarżonej czynami Sąd orzekł wobec niej karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd uznał, iż z uwagi na dotychczasową niekaralność oskarżonej wobec wymienionej zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca przekonanie, iż pomimo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, będzie ona w przyszłości przestrzegać obowiązującego porządku prawnego, w związku z czym warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres lat 3 tytułem próby.

Sąd nie orzekł obowiązku naprawienia szkody pomimo złożonego przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych K. W. i M. Z. wniosku o naprawienie szkody, mając na uwadze, iż wobec wymienionych funkcjonują już w obrocie prawnym tytuły wykonawcze w postaci prawomocnych wyroków Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych o sygn. IV P 358/12 i IV P 356/12, zgodnie zaś z art. 415§5 kpk obowiązku naprawienia szkody nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono, która to sytuacja wystąpiła właśnie w niniejszej sprawie.

Zgodnie z art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycieli posiłkowych K. W. i M. Z. kwoty po 1000 zł na rzecz każdego z nich tytułem zwrotu kosztów za ustanowienie pełnomocnika, zgodnie ze złożonym wnioskiem, zaś na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, mając na uwadze jej trudną sytuację materialną i ciężące na niej zobowiązania finansowe.